

Publicerad 2011-08-30 01:19 av Sikska

När jag var ett barn

Jag är cynisk trots att jag försöker gömma det
Jag är bitter men döljer det med ett lättsamt skratt
Jag gråter bakom mitt leende skal
men det vill jag inte visa för någon

Jag vill inte visa mitt riktiga jag, så jag döljer det
bakom falska personligheter som folk tror på
De har blivit en del av mig och jag ser,
omedvetet, hur folk vill ha mig för att (o)gilla mig
och ändrar mig därefter

Jag är en kameleont som egentligen ogillar människor
för varje gång måste jag komma på med nått nytt
Egentligen vill jag inte dölja mig, men de får inte se mitt riktiga jag
för risken att de avfärdar mig för det som är jag

Jag kan inte säga när det börja
kanske 6 år sedan (aktuellt 2011)
Och nu gått så långt att jag börjar tro på mina egna lögner,
sakta men säkert glömt bort vem jag egentligen är.

Flickan jag en gång var är begravd nånstans inom mig
begraven med mina egna händer på en plats jag glömt
men ändå skyller jag min misär på andra
Trots att de inte vet...

Någon kanske anar, men majoriteten är lurad
och för den sakens skull gråter mitt hjärta
(menar allvar när jag skyller misären på andra)

För jag vill att någon ska se mitt riktiga jag
så att han/hon kan leda mig dit....
Eller åtminstone berätta för mig hur jag en gång var
då jag var oskyldig och naiv
när jag bara var ett barn

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sikska med Poeter.se id #19803 innehar upphovsrätten